

ג'יאנקרלו ג'אניני ומריאננה מלאטו בבית הכבוש הידוע לשימחה ב"אהבה ואנארכיה" של לינה ורטמילר החיים הם בורצואה - הסותמים את האף נשארים בחיים

מסתתרות דמויות בנאליות שהעימות בין ניהן (הכתוב תמיד על-ידי הבמאית עצי מה) הוא עימות פשטני להפליא, שלמרות היומרות הפוליטיות, הפסיכולוגיות והסוציאליות שלו, אינו מעמיק לעולם אל מתחת לפני השטח. ואולי בכך טמון סוד הצלחתה המיסטרית של לינה ורטמילר: תענועים בחוץ, ופשטנות בפנים. הרי זה בדיוק מה שקהל אינטליגנטי למחצה אוהב לראות.

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב — קו הקוקיה, חשיבותה של אהבה, דוקטור סטריינג'לוב, אורות הבמה, להיות או לא להיות, כל אנשי הנשיא.
ירושלים — כל אנשי הנשיא, התחנה הבאה גריניץ' וילג'.
חיפה — קו הקוקיה, אנשים יפים.
תל אביב

**** **דוקטור סטריינג'לוב** (תכלת ארצות הברית) — סאטירה פראית על אפשרות של מילחמה גרעינית, שממנה משתמע כי האדם הוא האויב הגדול ביותר של עצמו. הבימוי של סטאנלי קור בריק מבריק גם אחרי 13 השנים.

מראית-עין, כמו הפועלת האדומה במימי... או כבולות למסורת, כאשתו של מימי, בין אם הן יצאניות-בשכר ומשום כך מוסרניות בדרכן-שלתן, כמו באהבה ואנארכיה או יצאניות-בנשמה, ומשום כך בזויות להן לוטין כמו הגיבורה של סוף חושים, הן בסופו של דבר שפחות חרופות לרגשות המקננים בתוכן, רגשות שבסופו של דבר חזקים מכל דבר אחר בעולם. **שליטון מתחת להגורה**, פוליטיקה אינה נעדרת לעולם מסרטיה. מימי לומד את חשיבות המהפכה, טניינו שם נפשו בכפו ומתכוונן לרצוח רודן כדי להגיע אל המהפכה, וג'אנינינו כמעט שמבצע את המהפכה במורידינו (ושאר אבריריגופו הפועלים

שהיא משתמשת בכל אחד מהם יותר מדי. בסרטיה אין רמזים, יש ניבולירפה. אין דיבורים, יש צעקות. (איכות הדממה ממנה והלאה. כשאין דיבורים, מטביעה המוסיקה את התמונה בעוצמת צליליה, והמוסיקה אינה המיד מן המשובחות ביותר). המצלמה שלה נתקעת על פני שחקנים ואינה יורדת מהם, והשחקנים מתודרכים כך שלא ישאירו דבר לדמיונו של הצופה. תנועות מצלמה ברוטאליות, עריכה קשוחה וקיצבית מאד, שמחזיקה את הצופה במתח מתמיד ואינה מאפשרת לו רגע של הרפיה. כל סרט שלה נראה כמיתקפה חזיתית על חושי הצופה, מיתקפה שמטרתה להמם אותו כדי שלא יירד יותר מדי לעומק העניין. לכן צריך להוסיף גם את צוות-השחקן גים הקבוע שלה. ג'יאנקארלו ג'אניני (ש'זכה בפרס-המישחק בקאן על אהבה ואנארכיה), הגיבור הקבוע של ורטמילר, (הוא חלק מן החוזה החדש שלה עם חברת וורנר לגבי סרטיה בעתיד), הופך בידיה מעין תחילת אדם, מי שהמאבק על עצם ההישארות בחיים מאלץ אותו לוותר על כל מה שנראה קדוש בעיניו. למרות שהוא בן צפון-איטליה, לבשה דמותו של ג'אניני אופי דרומי, חייתי ופרימיטיבי כל-יכן, עד שהוא כמעט התגלמות התמימות הטיבעית הגופל קורבן בידי החברה הסובבת אותו. מריאננה מלאטו, המופיעה דרך-קבע

ג'אניני כטונינו קורבן ליצאניות

מרכז העצבים

התחתון

ארוטומניה (דרייב-אין, תל-אביב, איטליה) — מארקו וי-קאריו, מומחה לסירטימין היר מוריסטיים על גבול החיתר הצנורלי, שוב משתעשע בחצאיות, ובעיקר בלעדיות.

הפעם נסב הסיפור על איל-נפט כלי-כול שמשחד את הממשלה, מרמה המתחרים ורודה בשותפים, איש מצליח לכאורה, שמירצו עומד לו בכל הזדמנות — רק לא במיטה. האשה כועסת, המאהבת מאיימת לעזוב, והמיליונר המסכן, שסובל מהזויות-בהקיץ שבכולן מסרסים אותו, פונה אל פסיכיאטר גרמני בבקשת עזרה. הטיפולים שדרכם הוא עובר, והצורה המוזרה שבה טיפולים אלה משפיעים עליו, מהווים את הפואנטה של הסרט, ואין טעם לחשוף אותם, אם כי החשיפה היא הסיסמה של הסרט כולו. כי ויקאריו אינו מניח לאף אחת מן הכוכבניות החטובות שלו לשמור על בגדיה לאורך זמן. כולן מתפשטות, במוקדם או במאוחר, כדי להעמיד את הגיבור האומלל במיבחן.

אימפוטנציה וסירוס הם, כמובן, שתי האימות הגדור לות שמפחידות את הגבר האיטלקי, כך שהסרט פוגע במרכז-העצבים התחתון של תושבי ארץ-המגוף ביעילות רבה. חלק גדול מן הבדיחות שלו אינן מקוריות ביותר, ויש רגעים שבהם כל גודש החתיכות העירומות אינו יכול להסתיר את העובדה שהעלילה נתקעה בכוח ואינה יודעת לאן לפנות, אבל יש לכך פיצוי מסויים. ראשית, הצילומים של ג'וזפה רוטונו, המנצלים את הנוף הרומאי על הצד היותר-טוב, ותיפאורה פנימית שעשויה לזרוע רעיונות חדשים בין האנשים-היפים של הרצליה-פיתוח, יש כאן

גאסטונה מושין במצב עירנות מינית

עריכה (של נינו בראלי) שאינה מחמיצה אף הזדמנות לקרוץ, בעזרת הפנים מתרוממים או נרפים, על מצב העירנות המינית של הגיבור, וגאסטונה מושין הוא מן השחקנים הפחות-מביכים בסוג זה של תפקיד. ומי מעז לדרוש יותר מזה, בסרט-מיני?